

stenaars al zeer verschillend werk te zien.

Bij de velerlei uitingen tegenwoordig op kunstgebied zal men echter wel doen ook van die der Neue Künstler nota te nemen en als voorbereiding en inleiding hiertoe wil mij bovengenoemde uitgave alleszins aanbevelenswaard toeschijnen.

* * *

Wonderwel sluit zich bij de bovenstaande uitgave aan, het onlangs verschenen deeltje der „Pro en Contra”-serie van de Hollandia Drukkerij te Baarn: nieuwe richtingen in de schilderkunst. De heer E. Wichman kunstschilder te Utrecht behandelt het „voor”, de kunstzinnige Professor C. L. Dake de tegenzijde. Hoewel dit uit den aard der zaak begrijpelijk is, lijkt ons beider betoog wel wat al te eenzijdig, waarbij komt dat, waar Wichmann in een verschrikkelijk nederlandsch vele abstracte dingen neerschrijft, de Professor zich niet bepaalt tot een zakelijk betoog maar afdaaft tot het genoegelijk gekout van een bittertafel.

Aan de ontwikkeling van de nieuwe kunst voorafgaande noemt Wichman het impressionisme, de kunst van Henri Rousseau, de decoratieve kunst, de stemmingskunst, de moderne kunstindustrie, en bespreekt dan kortelings die verschillende uitingen. Ook lezen wij o.m. dat Pablo Picasso het genie is dat tot tweemaal toe het vormzoeken van zijn tijd de richting wees . . . dat Picasso de vader is van elke moderne kunst, de samenvatter van het willen eener gansche generatie.

De Professor vermaakt ons met zinnen als deze „... zooals meer en meer blijkt uit de belangstelling die de tentoonstellingen der ultra-modernen bij zenuw-artsen en directeuren van krankzinnigengestichten wekken, welke medici met verbazing overeenkomst hebben gezien tusschen de ultra moderne werken, die op de exposities prijken en de schilderijen hunner patiënten.”

Na het vóór en tegen te hebben gelezen zijn wij echter nog niet veel verder; geen van beide heeft ons overtuigd. R. W. P. J.R.

DE ONAFHANKELIJKEN.

Eindelijk hebben ze dan toch iets onafhankelijks over zich gekregen! Werkelijk, de Moderne Kunstkring is voor het oogenblik overtroefd. Beeldhouwwerk van opgeverfd geslagen blik, en composities, bestaande uit den inventaris van een uitdragerswinkel, hoe kan van het najaar de groep Quicquaird het record nog verbeteren? Wij wachten, blij van zin. Het leven is toch nog niet zoo somber als soms wel lijkt.

De sensatie, die in den beginne uit bleef, is er dus nu. Maar wat komt van de maatschappelijke bedoeling dezer jury-vrije tentoonstellingen terecht? Wat deksel, die goede provinciale dillettanten die profiteerden van de afwezigheid eener jury, hebben toch evenveel recht op een plaatsje als die blikken meneer en die van den lorrenwinkel? Zij hebben toch ook geen talent! En zij betalen bovendien contributie, terwijl die buitenlanders blijkbaar geïnviteerd worden. Zoo er dan al geen jury is, er is toch een commissie, die wel degelijk laat bemerken wat zij de moeite waard vindt, en wat niet. Maar waar blijven op die manier Vrijheid, Gelijikheid en Broederschap?

Nog iets. Het aannemen van werken is door den opzet dezer vereeniging onbeperkt, niemands werk mag geweigerd. Maar het inzenden als daad van personen die wel vrij staan in hun doen en laten, mag aan zekere critiek worden onderworpen. Wat te zeggen van het zonderlinge feit, dat de voorzitter van de Vereeniging St. Lucas tevens lid van de jury daar, hier bij de juryloozen inzendt? Is er dan geen correctheid meer in de wereld?

Intusschen, dat zijn zaken van huishoudelijken en particulieren aard (maatschappelijk echter merkwaardig) en het past ons, te getuigen, dat deze tentoonstelling als geheel veel belangrijker is dan de gelijktijdige van St. Lucas. Behoudens zeer enkele inzendingen — die van Jan Sluyters in de eerste plaats en dan o.a. van Huidekoper —